

28 - NCPC

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

550/33/2017

112

ROMÂNIA
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎN CHEIERE

Dosar nr.550/33/2017

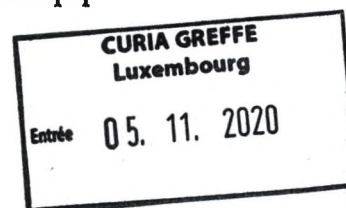
Ședința publică de la 23 iulie 2020

Președinte:	Daniel Gheorghe Severin	- judecător
	Mădălina Elena Grecu	- judecător
	Adriana Florina Secrețeanu	- judecător
	Felicia Cheșculescu	- magistrat asistent

Pe rol se află soluționarea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării asupra unei întrebări preliminare formulată din oficiu, în Dosarul nr. 550/33/2017 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție- secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 9 iulie 2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 23 iulie 2020.

ÎN ALTA CURTE,

I. Circumstanțele cauzei

Societatea Cridar Cons SRL desfășoară o activitate economică în domeniul construcțiilor de drumuri și autostrăzi (cod CAEN 4211).

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, societatea Cridar Cons SRL a făcut obiectul unei inspecții fiscale pentru perioada 1.01.2011 - 30.04.2014. Cu această ocazie, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița-Năsăud a recunoscut dreptul de deducere a TVA pentru operațiunile înregistrate în contabilitatea societății (raportul de inspecție fiscală F-BN nr. 241/15.07.2014 și decizia de impunere F-BN nr. 362/15.07.2014). În esență, organul fiscal a considerat că societatea Cridar Cons SRL îndeplinește condițiile de fond și de formă pentru a beneficia de dreptul de deducere a TVA și nu a ridicat nicio obiecție privind un pretins caracter fictiv sau nereal al tranzacțiilor.

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

La începutul anului 2015, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj a instrumentat un dosar penal în care s-au formulat acuzații de evaziune fiscală față de mai multe persoane printre care și administratorul societății Cridar Cons SRL, (dosarul de urmărire penală nr. 363/P/2015).

În cursul anului 2016, la o dată neprecizată, Parchetul a solicitat Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca să efectueze o reverificare fiscală la societatea Cridar Cons SRL, întrucât ar exista probe că în perioada 1.01.2011 - 31.12.2015 aceasta ar fi efectuat achiziții fictive de la mai multe societăți.

Ca urmare a acestei cereri, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca a desemnat Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj să efectueze o reverificare fiscală (acordul de delegare de competență nr. 1032/11.07.2016). Reverificarea s-a efectuat în baza deciziei de reverificare nr. 388/29.07.2016, în perioada 4.10.2016 - 17.10.2016. A fost reverificată strict perioada inspectată fiscal anterior, respectiv perioada 1.01.2011 - 30.04.2014 în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată.

Prin raportul de inspecție fiscală F-CJ nr. 545/3.11.2016 și Decizia de impunere F-CJ nr. 614/3.11.2016 (Decizia de impunere), Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj a pronunțat o soluție radical diferită față de cea din anul 2014, a refuzat să recunoască dreptul de deducere a TVA pentru toate operațiunile de achiziții ale societății Cridar Cons SRL din relația cu cinci societăți indicate de Parchet și a stabilit obligații fiscale suplimentare în valoare de 2.103.272 lei în sarcina societății (TVA și impozit pe profit). În cauză a fost revocată decizia de impunere anterioară din anul 2014 și s-a revenit în totalitate asupra rezultatelor controlului fiscal anterior în materie de TVA.

Aspectele de fapt care au întemeiat Decizia de impunere au constat, preponderent, într-o serie de nereguli constatate în amonte, la cinci furnizori ai persoanei impozabile sau la furnizorii acestor cinci furnizori.

Astfel de nereguli s-au referit la includerea pe lista contribuabililor inactivi a furnizorilor societății Cridar Cons SRL la o dată ulterioară celei la care s-au efectuat tranzacțiile, nefurnizarea de către societăți situate în amonte a informațiilor solicitate de organele fiscale, lipsa unor contracte sau situații de lucrări pentru lucrările facturate, nedeținerea de către furnizorii societății Cridar Cons SRL sau de către furnizorii furnizorilor a unor autorizații de exploatare pentru materialele livrate (nisip, pietriș etc.), a unor mijloace de transport adecvate pentru astfel de livrări și a personalului necesar, nelivrarea unor bunuri contractate, nedeclararea de către unele societăți situate în amonte pe lângă

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFIȘAT ÎN AMONTE PE LÂNGĂ

comercial a livrărilor către furnizorii persoanei impozabile sau către furnizorii furnizorilor, retragerea în numerar de către anumite persoane fizice a sumelor achitate prin bancă de Cridar Cons SRL furnizorilor săi.

În raport de această situație de fapt organul fiscal a concluzionat că există suspiciunea rezonabilă că achizițiile efectuate de cei cinci furnizori ai societății Cridar Cons SRL sunt fictive iar livrările ulterioare către SC Cridar Cons SRL nu au suport real, dând naștere unor situații artificiale cu scopul de a crea condițiile necesare pentru ca societatea verificată să își majoreze fictiv cheltuielile și să deducă TVA fără a avea la bază o operațiune economică reală.

Odată cu emiterea acestor acte, organele fiscale au sesizat Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Cluj cu Sesizarea penală nr. 388/03.11.2016 referitoare la săvârșirea unor fapte de evaziune fiscală în legătură cu tranzacțiile analizate. De altfel, o lucrare penală privitoare la respectivele fapte preexista, făcând obiectul dosarului de urmărire penală nr. 363/P/2015, menționat mai sus.

Societatea Cridar Cons SRL a contestat Decizia de impunere F-CJ nr. 614/3.11.2016 (contestația nr. 15857/15.11.2016).

Ulterior sesizării organului fiscal cu contestația administrativă, societatea Cridar Cons SRL a formulat și o cerere, întemeiată pe art. 14 din Legea nr. 554/2004, de suspendare a Deciziei de impunere. Prin sentința nr. 410/2016, pronunțată în dosarul 1316/33/2016 Curtea de Apel Cluj a admis cererea și a dispus suspendarea Deciziei de impunere până la pronunțarea instanței de fond. Sentința a rămas definitivă ca urmare a respingerii, prin Decizia nr. 141/17.01.2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție- Secția de contencios administrativ și fiscal, a recursului formulat de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj.

Prin Decizia de soluționare a contestației nr. 196/16.03.2017 (Decizia de soluționare a contestației), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca a considerat neîntemeiate criticile de ordin procedural referitoare la Decizia de impunere (respectiv necompetența organului fiscal, nerespectarea dreptului la apărare, utilizarea nelegală a unor probe prelevate în afara inspecției fiscale) dar a suspendat soluționarea contestației fiscale, în considerarea dispozițiilor art. 277 alin. (1) lit. a) Cod procedură fiscală. În principal s-a considerat că *„organul de soluționare a contestației nu se poate pronunța pe fondul cauzei mai înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale prin care să se confirme sau infirme suspiciunile organelor de control privitoare la realitatea operațiunilor derulate de petentă”* cu cei cinci parteneri comerciali.

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 550/33/2017 la Curtea de Apel Cluj la data de 29.06.2017, societatea Cridar Cons SRL a solicitat instanței, în principal, anularea pe motive procedurale a Deciziei de soluționare a contestației și a Deciziei de impunere, și, în subsidiar, anularea Deciziei de soluționare a contestației și obligarea Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca la soluționarea pe fond a contestației fiscale.

S-a solicitat, totodată, și suspendarea Deciziei de impunere până la soluționarea definitivă a cauzei.

Prin sentința civilă nr. 293/29.09.2017, Curtea de Apel Cluj a respins cererea de chemare în judecată. Instanța a apreciat că sunt neîntemeiate criticile de ordin procedural aduse actelor contestate și, în ceea ce privește suspendarea soluționării contestației fiscale, a validat susținerile Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Cluj-Napoca, arătând că acest organ deține un drept de apreciere cu privire la oportunitatea suspendării contestației fiscale pentru a se evita pronunțarea unor hotărâri contradictorii cu privire la aceeași situație juridică și că, în mod legal, acesta a suspendat soluționarea contestației fiscale până la momentul în care se va determina, în dosarul penal, dacă achizițiile pentru care societatea Cridar Cons SRL deține documente justificative sunt reale.

Totodată, instanța de fond a respins cererea de suspendare, până la soluționarea definitivă a dosarului, a executării Deciziei de impunere apreciind că motivele de nelegalitate cu care este investită (respectiv cele de ordin procedural analizate de organul fiscal care a soluționat contestația) nu creează o aparență de nelegalitate a actului și nici nu este dovedită, în speță, iminența producerii unei pagube. A mai reținut că, deși în dosarul nr. 1316/33/2016 a fost admisă o astfel de cerere de suspendare a executării deciziei până la pronunțarea instanței de fond, întemeiată pe art. 14 din legea nr. 554/2004, această hotărâre nu are autoritatea de lucru judecat în soluționarea unei cereri similare întemeiate pe art. 15 din același act normativ dată fiind diferența în ceea ce privește efectele în timp ale celor două proceduri.

La data de 11.10.2017, societatea Cridar Cons SRL a declarat recurs împotriva sentinței civile nr. 293/29.09.2017 a Curții de Apel Cluj.

Având îndoieli cu privire la compatibilitatea cu legislația europeană a actelor normative incidente în speță, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Contencios Administrativ și Fiscal a pus în discuția părților necesitatea formulării unei întrebări preliminare adresate Curții de Justiție a Uniunii

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR 4

119
Europene cu privire la interpretarea unor norme ale dreptului Uniunii Europene incidente în materia taxei pe valoare adăugată.

Recurenta SC Cridar Cons SRL a formulat concluzii de admitere a sesizării. Recurenta a arătat că, deși într-o primă fază i s-a recunoscut dreptul de deducere, organele fiscale apreciind că societatea îndeplinește condițiile de fond și de formă pentru o astfel de solicitare, ulterior, în contextul unei reverificări fiscale solicitate expres de organele de urmărire penală s-a apreciat, pe baza unor probe furnizate tot de aceste organe, că achizițiile societății Cridar Cons SRL sunt fictive. Cu toate acestea, în faza contestației fiscale organul de soluționare a contestației a contrazis această interpretare și a arătat că echipa de inspecție fiscală a dispus doar de unele indicii că achizițiile societății ar fi putut fi fictive, urmând ca aceste aspecte să fie elucidate doar cu ocazia soluționării definitive a dosarului penal.

Recurenta mai arată că în acest joc al interpretărilor, cu privire la probele administrate, valoarea juridică a acestora și entitatea publică ce poate stabili caracterul real sau fictiv al unor operațiuni (organele fiscale din structura Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau Parchetul/instanțele judecătorești), contribuabilul Cridar Cons SRL este captiv și nu are nicio posibilitate de a-și exercita dreptul de deducere a TVA. În cea mai simplă variantă posibilă, legislația națională pare să fi introdus o altă condiție pentru recunoașterea dreptului de deducere a TVA: confirmarea, în procedura penală, a realității operațiunilor. Or, o asemenea condiție nu pare să reiasă din studiul legislației Uniunii Europene și din studiul jurisprudenței interpretative a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Recurenta a solicitat ca întrebarea adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene să fie formulată după cum urmează:

Sunt compatibile cu dispozițiile art. 168 și art. 178 din Directiva 2006/112/CE prevederile art. 127, art. 128, art. 131, art. 132, art. 156 alin. (1), art. 277 alin. (1) lit. a), art. 278 alin. (1) și art. 350 Cod procedură fiscală și practica administrativă națională asociată acestora, în condițiile în care, pe baza lor:

- persoanelor impozabile li se refuză recunoașterea dreptului de deducere a TVA sau se revine asupra recunoașterii anterioare a dreptului de deducere a TVA, deși acestea îndeplineau condițiile de fond și de formă pentru exercitarea dreptului de deducere, în considerarea existenței unor indicii sau suspiciuni privind implicarea persoanelor impozabile într-un mecanism de fraudă fiscală;

- *indiciile sau suspiciunile care stau la baza unor acuzații de natură penală urmează să fie verificate ulterior într-o procedură penală care se desfășoară în paralel și pe o durată de timp semnificativă;*
- *persoanele impozabile suportă imediat sarcina deciziei de impunere emise (fie prin aceea că nu pot obține rambursarea TVA plătite, fie prin aceea că sunt obligate să plătească o TVA suplimentară);*
- *persoanele impozabile nu au posibilitatea de a contesta în fața unei instanțe refuzul recunoașterii dreptului de deducere a TVA, întrucât procedura prealabilă obligatorie este suspendată până la soluționarea definitivă a procedurii penale;*
- *tehnice, dreptul de deducere a TVA nu poate fi exercitat efectiv decât în cazul confirmării definitive, în procedura penală, a faptului că nu s-a săvârșit nicio infracțiune și că operațiunile sunt reale?*

II Dispozițiile dreptului Uniunii Europene a căror interpretare este solicitată

Directiva 2006/112/CE din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și, în special, următoarele articole :

Articolul 167

Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.

Articolul 168

În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea TVA, pe care are obligația de a o plăti, următoarele sume:

(a) TVA datorată sau achitată în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

(b) TVA datorată pentru operațiunile asimilate livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii în temeiul articolului 18 litera (a) și articolului 27;

(c) TVA datorată pentru achizițiile intracomunitare de bunuri în temeiul articolului 2 alineatul (1) litera (b) punctul (i);

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

115

(d) TVA datorată pentru operațiunile asimilate achizițiilor intracomunitare în conformitate cu articolele 21 și 22;

(e) TVA datorată sau achitată pentru importul de bunuri în statul membru în cauză.

Articolul 178

Pentru exercitarea dreptului de deducere, o persoană impozabilă este necesar să îndeplinească următoarele condiții:

(a) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (a), în ceea ce privește livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, aceasta are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu articolele 220-236 și cu articolele 238, 239 și 240;

(b) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (b), în ceea ce privește operațiunile asimilate livrărilor de bunuri sau prestărilor de servicii, aceasta are obligația de a îndeplini formalitățile stabilite de fiecare stat membru;

(c) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (c), în ceea ce privește achiziția intracomunitară de bunuri, aceasta are obligația de a include în declarația privind TVA prevăzută la articolul 250 toate informațiile necesare pentru calcularea valorii TVA datorate pentru achizițiile sale între/comunitare de bunuri și are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu articolele 220-236;

(d) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (d), în ceea ce privește operațiunile asimilate achizițiilor intracomunitare de bunuri, are obligația de a îndeplini formalitățile stabilite de fiecare stat membru;

(e) pentru deducerile în temeiul articolului 168 litera (e), în ceea ce privește importul de bunuri, are obligația de a deține un document de import care o desemnează ca destinatar sau importator și care menționează valoarea TVA datorate sau permite calcularea valorii respective;

(f) atunci când este obligată să plătească TVA în calitate de client în cazul aplicării articolelor 194-197 sau articolului 199, are obligația de a îndeplini formalitățile stabilite de fiecare stat membru.

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

Articolul 47

Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.

III Dispoziții naționale aplicabile. Jurisprudență națională pertinentă

Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală prevede următoarele:

Articolul 95 alin. 1 și 2

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabilește sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare, a unei inspecții fiscale ori a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.

Articolul 113 alin. 1

Obiectul inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale.

Articolul 118 alin. 3

Reguli privind inspecția fiscală

(3) Inspecția fiscală se efectuează o singură dată pentru fiecare tip de creanță fiscală și pentru fiecare perioadă supusă impozitării.

CONFORM CU INSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

Articolul 127 alin. 1***Suspendarea inspecției fiscale***

(1) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în oricare din următoarele situații și numai dacă apariția acestei situații împiedică finalizarea inspecției fiscale:

a) pentru desfășurarea unuia sau mai multor controale încrucișate în legătură cu actele și operațiunile efectuate de contribuabilul/plătitorul supus inspecției fiscale;

b) pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse de organul de inspecție fiscală, inclusiv în situația în care acestea privesc elaborarea și prezentarea dosarului prețurilor de transfer;

c) pentru emiterea unei decizii a Comisiei fiscale centrale;

d) pentru efectuarea unei expertize, potrivit art. 63;

e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării unor persoane sau stabilirii realității unor tranzacții;

f) pentru solicitarea de informații sau documente de la autorități, instituții ori terți, inclusiv de la autorități fiscale din alte state, în legătură cu obiectul inspecției fiscale;

g) pentru finalizarea unor acțiuni de control fiscal efectuate în condițiile legii la același contribuabil/plătitor care pot influența rezultatele inspecției fiscale;

h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalți membri ai grupului fiscal unic, definit potrivit Codului fiscal;

i) atunci când, în scopul valorificării informațiilor rezultate din alte acțiuni de inspecție fiscală sau obținute de la alte autorități ori de la terți, se impune începerea de îndată a unei inspecții fiscale la un alt contribuabil/plătitor;

j) în alte cazuri temeinic justificate.

Articolul 128 alin. 1***Reverificarea***

(1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute organului de inspecție fiscală la data efectuării inspecției fiscale, care influențează rezultatele acesteia.

Articolul 131

Rezultatul inspecției fiscale

(1) Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere faptic și legal și consecințele lor fiscale.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/plătitorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/plătitor.

(3) La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatări efectuate la sediul contribuabilului/plătitorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la fața locului și alte asemenea acte.

(4) Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dacă nu se constată diferențe ale bazelor de impozitare și respectiv de obligații fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dacă se constată diferențe ale bazelor de impozitare, dar fără stabilirea de diferențe de obligații fiscale principale.

(5) Deciziile prevăzute la alin. (4) se emit în termen de cel mult 25 de zile lucrătoare de la data încheierii inspecției fiscale.

(6) Deciziile prevăzute la alin. (4) se comunică contribuabilului/plătitorului în condițiile art. 47.

Articolul 132

Sesizarea organelor de urmărire penală

(1) Organul de inspecție fiscală are obligația de a sesiza organele judiciare competente în legătură cu constatările efectuate cu ocazia inspecției fiscale și care ar putea întruni elemente constitutive ale unei infracțiuni, în condițiile prevăzute de legea penală.

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) organul de inspecție fiscală are obligația de a întocmi proces-verbal semnat de organul de inspecție fiscală și de către contribuabilul/plătitorul supus inspecției, cu sau fără explicații ori obiecțiuni din partea contribuabilului/plătitorului. În cazul în care cel supus inspecției fiscale refuză să semneze procesul-verbal, organul de inspecție fiscală consemnează despre aceasta în procesul-verbal. În toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului.

(3) Procesul-verbal întocmit potrivit alin. (2) reprezintă act de sesizare și stă la baza documentației de sesizare a organelor de urmărire penală.

Articolul 268 alin. 1

Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

Articolul 273

Decizia de soluționare

(1) În soluționarea contestației, organul de soluționare competent se pronunță prin decizie.

(2) Decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

Articolul 277

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(2) La cererea contestatorului, organul de soluționare competent suspendă procedura și stabilește termenul până la care aceasta se suspendă. Termenul de suspendare nu poate fi mai mare de 6 luni de la data acordării. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor de soluționare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

Articolul 278

Suspendarea executării actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune, după cum urmează:

- a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;
- b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;
- c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;
- d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei.

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispusă de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acesteia și obligațiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 173, în cazul în care instanța judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se datorează penalități de întârziere pe perioada suspendării. În cazul creanțelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se

118.
datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept și fără nicio formalitate dacă acțiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației.

Articolul 281 alin. 1 și 2

Comunicarea deciziei și calea de atac

(1) Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se referă pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației, la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii.

Articolul 350

Colaborarea cu organele de urmărire penală

(1) La solicitarea organelor de urmărire penală, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unei situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, personalul desemnat din cadrul A.N.A.F. efectuează controale fiscale.

(2) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată A.N.A.F. efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (1) și (2) se consemnează în procese-verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în sensul prezentului cod.

Decizia Curții Constituționale nr. 72 din 29 ianuarie 2019 (extras)

Admite excepția de neconstituționalitate (...) și constată că dispozițiile (...) art. 350 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt neconstituționale.

Admite excepția de neconstituționalitate (...) și constată că sintagma "care constituie mijloace de probă" din cuprinsul art. 350 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 cu referire la alin. (1) din același articol este neconstituțională.

Legea nr. 554/2004 privind Contenciosul administrativ prevede următoarele:

Articolul 1 alin. 1

Subiectele de sesizare a instanței

(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

Articolul 14

Suspendarea executării actului

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

165

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.

Articolul 15

Solicitarea suspendării prin acțiunea principală

(1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(2) Dispozițiile art. 14 alin. (2) - (7) se aplică în mod corespunzător.

(3) Hotărârea dată cererii de suspendare este executorie de drept, iar introducerea recursului, potrivit art. 14 alin. (4), nu suspendă executarea.

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).

Articolul 2 alin. 1 lit. ș și t

Semnificația unor termeni

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

ș) pagubă iminentă - prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public;

t) cazuri bine justificate - împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ;

În ceea ce privește jurisprudența națională relevantă, se constată că, în condițiile în care oportunitatea suspendării soluționării contestației reprezintă o chestiune de apreciere, instanțele naționale au pronunțat atât soluții de respingere a acțiunilor (apreciind că soluția de suspendare a contestației este întemeiată) cât și soluții de admitere a acțiunilor și de anulare a deciziei de suspendare a soluționării contestației, organul fiscal fiind obligat să soluționeze pe fond contestația administrativă (mai ales în situațiile în care dosarul penal tergiversează și nu se întrevide o soluție de condamnare relevantă pentru speță). Au existat și soluții de anulare a deciziei de suspendare a contestației administrative cu motivarea că, atât timp cât organul fiscal a fost în măsură să emită decizia de impunere fără să aibă nevoie de lămuriri legate de procedura penală, nu există niciun motiv pentru care să nu poată fi soluționată contestația administrativă.

IV Motivele care au determinat instanța să formuleze cererea de decizie preliminară

Potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții de Justiție a Uniunii Europene, dreptul de deducere este un principiu fundamental al sistemului comun al TVA, care, în principiu, nu poate fi limitat și care se exercită imediat pentru totalitatea taxelor aplicate operațiunilor efectuate în amonte (a se vedea în acest sens hotărârea *Mahagében și Dávid*, C-80/11 și C-142/11, EU:C:2012:373, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată; hotărârea *Bonik*, C-285/11, EU:C:2012:774, punctele 25 și 26; hotărârea *Petroma Transports și alții*, C-271/12, EU:C:2013:297, punctul 22; hotărârea din 19 octombrie 2017, *Paper Consult*, C-101/16, EU:C:2017:775, punctul 36).

Regimul deducerilor urmărește să degreveze în întregime întreprinzătorul de sarcina TVA datorată sau achitată în cadrul tuturor activităților sale economice. Sistemul comun al TVA garantează, prin urmare, neutralitatea în ceea ce privește sarcina fiscală corespunzătoare tuturor activităților economice, indiferent de finalitatea sau de rezultatele acestora, cu condiția ca activitățile menționate să fie, în principiu, ele însele supuse TVA (a se vedea hotărârea *Dankowski*, C-438/09, EU:C:2010:818, punctul 24; hotărârea *Gabor Tóth*, C-324/11, EU:C:2012:549, punctul 25; ordonanța *Forwards V*, C-563/11, EU:C:2013:125, punctul 27; ordonanța *Jagiello*, C-33/13, EU:C:2014:184, punctul 25).

Totuși, dreptul de deducere a TVA-ului trebuie să respecte cerințe sau condiții atât de fond, cât și de formă. În ceea ce privește cerințele sau condițiile de fond, reiese din articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112 că, pentru a putea beneficia de dreptul de deducere, trebuie, pe de o parte, ca persoana interesată să fie o „persoană impozabilă” în sensul respectivei directive și, pe de altă parte, ca bunurile sau serviciile invocate pentru a justifica acest drept să fie utilizate în aval de persoana impozabilă în scopul operațiunilor taxabile ale acesteia și ca, în amonte, aceste bunuri sau servicii să fie prestate de o altă persoană impozabilă (a se vedea în acest sens hotărârea din 6 septembrie 2012, *Gabor Tóth*, C-324/11, EU:C:2012:549, punctul 26 și hotărârea din 22 octombrie 2015, *PPUH Stehcamp*, C-277/14, EU:C:2015:719, punctul 28 și jurisprudența acolo citată).

În ceea ce privește modalitățile de exercitare a dreptului de deducere, care corespund unor cerințe sau condiții de formă, articolul 178 litera (a) din Directiva 2006/112 prevede că persoana impozabilă are obligația de a deține o factură emisă în conformitate cu articolele 220-236 și cu articolele 238-240 din aceasta.

Pe de altă parte, în considerarea aceleiași jurisprudențe a Curții de Justiție a Uniunii Europene, trebuie amintit că lupta împotriva fraudei, a evaziunii fiscale și a eventualelor abuzuri este un obiectiv recunoscut și încurajat de Directiva TVA. Astfel, justițiabilii nu se pot prevala în mod fraudulos sau abuziv de normele dreptului Uniunii. În consecință, autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că acest drept este invocat în mod fraudulos sau abuziv (hotărârea din 13 februarie 2014, *Maks Pen*, C-18/13, EU:C:2014:69, punctul 26 și jurisprudența citată).

Dreptul de deducere nu poate fi, însă, refuzat decât dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective și fără a se solicita din partea persoanei impozabile verificări a căror sarcină nu îi revine, că această persoană impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că livrarea menționată era implicată într-o fraudă privind taxa pe valoarea adăugată (hotărârea *PPUH Stehcamp*, C-277/14, EU:C:2015:719 pct. 53).

În acest stadiu al procedurii Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate stabili dacă elementele obiective reținute în Decizia de impunere sunt suficiente, în raport de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, pentru a întemeia un refuz al dreptului de deducere întrucât legalitatea pe fond a deciziei de impunere nu face obiectul prezentului litigiu.

Ceea ce se poate constata, însă, este faptul că cercetările penale în raport cu care a fost dispusă suspendarea soluționării contestației administrative privesc aspecte referitoare la implicarea concretă a administratorului SC Cridar Cons SRL în activitatea infracțională privind taxa pe valoare adăugată.

Prin suspendarea soluționării contestației administrative s-a avut în vedere faptul că probatoriul administrat în cadrul dosarului penal ar putea furniza elemente obiective apte să susțină suspiciunile care au determinat organul fiscal să refuze dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată.

În acest moment societatea Cridar Cons SRL nu poate obține o soluție judiciară pe fondul contestației, practica constantă a instanțelor naționale fiind în sensul că, în raport prevederile art. 281 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, contestarea în instanță a unei decizii de impunere este posibilă doar odată cu decizia de soluționare a contestației administrative. În speță, deși Decizia nr. 196/16.03.2017 este intitulată, conform prevederilor legale naționale, *„decizie de soluționare a contestației”*, prin acest act organul fiscal emitent a procedat la suspendarea soluționării contestației nu la soluționarea ei efectivă.

Totodată trebuie subliniat faptul că, potrivit art. 278 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind codul de procedură fiscală introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal, acest lucru fiind valabil și pe perioada cât este menținută suspendarea soluționării contestației administrative.

Efectele produse de decizia de impunere sunt diferite în funcție de măsurile dispuse, dar întotdeauna conduc la transferarea sarcinii fiscale asupra persoanei impozabile.

Astfel, în cazul în care prin decizia de impunere se stabilește obligația de plată la buget a unor sume suplimentare, această decizie poate fi pusă în executare fie pe calea executării silite fie prin compensări cu creanțe ale persoanei impozabile față de bugetul de stat. Suspendarea executării actului administrativ-fiscal în condițiile art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 ar putea remedia această situație până la finalizarea litigiului însă se observă că procedura reglementată de legea 554/2004 nu garantează suspendarea actului, instanțele de judecată apreciind de la caz la caz.

În situația în care prin decizia de impunere nu se stabilește TVA de plată ci doar se respinge o cerere de rambursare a taxei efectele se produc imediat, persoana impozabilă fiind în imposibilitate de recuperare în termen a taxei achitate în amonte. Suspendarea acestor consecințe nu este posibilă, procedura

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

reglementată de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 nefiind eficientă în acest caz.

Se pune, în aceste condiții, problema dacă un astfel de procedeu prin care, într-o primă etapă, este emisă o decizie de impunere care produce efecte imediate în sensul negării dreptului de deducere a TVA, fără ca organul fiscal să dețină, la acel moment, toate elementele obiective privind implicarea persoanei impozabile în fraudă fiscală privind TVA, după care, în momentul în care se formulează contestație administrativă, se suspendă soluționarea contestației până la lămurirea situației de fapt în cadrul unui dosar penal în care se fac cercetări tocmai cu privire la implicarea persoanei impozabile în fraudă fiscală respectivă nu este de natură să înfrângă principiul neutralității care decurge din Directiva TVA 2006/112 CE.

Procedura ar putea ridica, de altfel, probleme și în ceea ce privește compatibilitatea ei cu dreptul la un proces echitabil garantat de art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene în condițiile în care, pe perioada în care procedura de soluționare a contestației administrative este suspendată, decizia de impunere își păstrează caracterul executoriu fără ca persoana impozabilă să aibă posibilitatea să o conteste în fața instanței de judecată (o astfel de acțiune fiind condiționată de emiterea unei decizii de soluționare pe fond a contestației administrative).

Analiza ar putea fi diferită după cum persoana impozabilă beneficiază sau nu de o suspendare a executării actelor contestate în condițiile art. 14 și 15 din legea 554/2004, atunci când o astfel de măsură este aptă să înlăture, în mod provizoriu, efectele refuzului dreptului de deducere a TVA.

Recurenta a solicitat ca întrebarea adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene să fie formulată după cum urmează:

Sunt compatibile cu dispozițiile art. 168 și art. 178 din Directiva 2006/112/CE prevederile art. 127, art. 128, art. 131, art. 132, art. 156 alin. (1), art. 277 alin. (1) lit. a), art. 278 alin. (1) și art. 350 Cod procedură fiscală și practica administrativă națională asociată acestora, în condițiile în care, pe baza lor:

- persoanelor impozabile li se refuză recunoașterea dreptului de deducere a TVA sau se revine asupra recunoașterii anterioare a dreptului de deducere a TVA, deși acestea îndeplineau condițiile de fond și de formă pentru exercitarea dreptului de deducere, în considerarea existenței unor indicii sau suspiciuni privind implicarea persoanelor impozabile într-un mecanism de fraudă fiscală;

- *indiciile sau suspiciunile care stau la baza unor acuzații de natură penală urmează să fie verificate ulterior într-o procedură penală care se desfășoară în paralel și pe o durată de timp semnificativă;*
- *persoanele impozabile suportă imediat sarcina deciziei de impunere emise (fie prin aceea că nu pot obține rambursarea TVA plătite, fie prin aceea că sunt obligate să plătească o TVA suplimentară);*
- *persoanele impozabile nu au posibilitatea de a contesta în fața unei instanțe refuzul recunoașterii dreptului de deducere a TVA, întrucât procedura prealabilă obligatorie este suspendată până la soluționarea definitivă a procedurii penale;*
- *tehnic, dreptul de deducere a TVA nu poate fi exercitat efectiv decât în cazul confirmării definitive, în procedura penală, a faptului că nu s-a săvârșit nicio infracțiune și că operațiunile sunt reale?*

Aspectele relevate în această formulare furnizează o imagine de ansamblu asupra problemicii, atingând toate coordonatele procedurii interne.

Pe de altă parte, însă, trebuie să se țină seama de faptul că răspunsul Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie să fie util, în primul rând, în soluționarea prezentului litigiu. Mai precis, acest răspuns trebuie să furnizeze Înalte Curți de Casație și Justiție elemente care să permită soluționarea capătului de cerere privind anularea deciziei prin care s-a suspendat soluționarea contestației administrative.

Din acest motiv întrebarea va fi formulată astfel încât să se pună accentul pe compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene a măsurii de suspendare a soluționării contestației administrative nu pe compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene a Deciziei de impunere care, cel puțin sub aspectul fondului, nu face obiectul prezentului litigiu.

În ceea ce privește admisibilitatea formulării unei întrebări preliminare se constată că, în conformitate cu prevederile art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

(a) interpretarea tratatelor;

(b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii; în cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

CONFORM CU INSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen."

În prezenta cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Contencios Administrativ și Fiscal este o "instanță ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac", motiv pentru care se activează dispozițiile art. 267 par. (3) TFUE și există obligația sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Actul normativ supus interpretării este Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

În ceea ce privește utilitatea demersului, așa cum rezultă din întreaga prezentare, în speța de față se ridică problema compatibilității prevederilor care au stat la baza deciziei de suspendare a contestației administrative cu prevederile Directivei 2006/112 CE și ale Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene aspect care depinde de modalitatea de interpretare a normelor europene menționate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
DISPUNE:**

În temeiul dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare cu privire la următoarele întrebări:

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene se interpretează în sensul că se opun unei legislații naționale care permite organelor fiscale ca, după ce au emis o decizie de impunere prin care au refuzat recunoașterea dreptului de deducere a TVA plătită în amonte, să suspende soluționarea contestației administrative până la soluționarea unui dosar penal care ar putea furniza elemente obiective suplimentare referitoare la implicarea persoanei impozabile în fraudă fiscală?

Răspunsul Curții de Justiție a Uniunii Europene la întrebarea anterioară ar putea fi diferit dacă, pe parcursul suspendării soluționării contestației

administrative, persoana impozabilă ar beneficia de măsuri provizorii apte să suspende efectele refuzului dreptului de deducere a TVA?

În temeiul art. 412 alin. (1) pct. 7 din Codul de procedură civilă, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a hotărârii preliminare.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 iulie 2020.

Judecător
D.G. Severin

Judecător
M. E. Grecu

Judecător
A.F. Secrețeanu

Magistrat-asistent
F. Cheșculescu

CONFORM CU ÎNSCRISUL
AFLAT LA DOSAR

28 - NCPC

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.550/33/

20 - NCPC

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Încheiere

Dosar nr.550/33/2017

Ședința publică de la 9 iulie 2020

Președinte:	Daniel Gheorghe Severin	- judecător
	Mădălina Elena Grecu	- judecător
	Adriana Florina Secrețeanu	- judecător
	Felicia Cheșculescu	-magistrat asistent

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de reclamanta S.C. Cridar Cons S.R.L. împotriva sentinței civile nr.293 din 29 septembrie 2017 a Curții de Apel Cluj-Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, efectuat în ședința publică, se prezintă recurenta-reclamantă S.C. Cridar S.R.L. prin avocat Costas Cosmin Flavius, cu împuternicire avocațială atașată la dosarul cauzei, lipsind intimatele-pârâte Administrația Județeană a Finanțelor Publice Cluj și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent învederând că prezenta cauză a fost repusă pe rol pentru a se pune în discuția părților necesitatea formulării unei întrebări preliminare adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Ca o chestiune prealabilă, apărătorul recurente-reclamante menționează că a formulat note scrise în cuprinsul cărora a solicitat conexarea dosarelor nr. 550/33/2017 și 614/33/2017, apreciind că, în măsura în care se va dispune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, este suficientă o singură sesizare.

În raport de aspectele puse în discuție, Înalta Curte reține că există posibilitatea sesizării C.J.U.E. în cadrul unui dosar și suspendarea cauzei în cel de-al doilea dosar.

Apărătorul recurente-reclamante precizează că circumstanțele sunt diferite în cele două spețe deduse judecății. Într-unul din dosare, acțiunea a fost admisă în fața instanței de fond, prezenta instanță fiind investită cu judecarea recursului formulat de reclamantă, iar în cel de-al doilea dosar a fost respinsă acțiunea reclamantei în fața instanței de fond, prezenta instanță fiind investită cu judecarea recursurilor declarate de reclamantă și de către pârâte. Direcția Generală Regională